

Arrest

nr. 323 792 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Citadelstraat 167
7712 HERZEEUW (MOESKROEN)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. ROGGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en bent u afkomstig uit het dorp [G.] (district [S.], provincie Nangarhar, Afghanistan).

In Afghanistan was uw vader werkzaam als taxichauffeur toen hij door de politie werd tegengehouden aan de controlepost [S.] in uw district. Ze hadden net twee leden van Da'esh (ISKP, Islamic State Khorasan Province) gearresteerd en vroegen uw vader om deze twee leden naar het districtshuis te vervoeren. Uw vader volbracht deze taak. De volgende nacht vielen vijf leden van Da'esh uw huis binnen, ze verdachten uw vader ervan mee te werken met de politie en namen hem mee. Uw moeder informeerde de autoriteiten over deze gebeurtenis. Deze konden evenwel niets voor jullie doen. Ze slaagden er niet in de verblijfplaats van uw vader te achterhalen. Tien dagen na de ontvoering van uw vader vertrokken jullie naar de oom van uw

moeder, [S.H.], die ongeveer tien tot vijftien minuten verderop in hetzelfde dorp woonde. Hij had een huis, naast zijn eigen woning, waarin jullie mochten verblijven. Tweeëntwintig dagen na de ontvoering van uw vader kwamen leden van Da'esh bij jullie langs, deze keer voor u. U kon zich gelukkig op tijd verstoppen. Deze leden van Da'esh vertelde aan uw moeder dat ze u wilden rekruteren. Uw moeder verzoon een voorwendsel en vertelde hen dat ze ruzie had met u en niet wist waar u naartoe was. Ze vertelden haar vervolgens dat ze zouden terugkeren voor u. Na dit bezoek van Da'esh bleef u nog twee jaar in Afghanistan. Gedurende deze periode kwamen leden van Da'esh ongeveer vier tot vijf keer langs bij u, op zoek naar u. Uw moeder vertelde hen telkens dat ze ruzie had met u, dat u verdwenen was en dat ze niet wist waar u was. Uw moeder wou niet dat Da'esh u zou rekruteren en stuurde u uiteindelijk het land uit.

In 2020 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U diende tijdens deze reis in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in. Het was evenwel niet uw bedoeling in Oostenrijk te blijven. U verbleef daar tien à vijftien dagen alvorens uw reisweg verder te zetten. Na minder dan vijf maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 18 juli 2021 in België aan. Op 19 juli 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam Da'esh ongeveer vier keer bij uw moeder langs, andermaal op zoek naar u. Toen u in Servië was, vernam u over het eerste bezoek. De andere drie bezoeken vonden plaats toen u zich reeds in België bevond, waarbij u het laatste bezoek van Da'esh twee tot drie maanden geleden situeerde. Tijdens deze bezoeken vroegen ze uw moeder waar uw verblijfplaats was en om u aan hen over te dragen. Net zoals voorheen vertelde uw moeder hen dat ze ruzie met u had, dat u vertrokken was en dat ze niet wist waar u was.

Tot op heden heeft u geen nieuws over het lot van uw vader.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat Da'esh u ervan zal verdenken uw religie te hebben opgegeven. U vreest tevens door hen gerekruteerd te zullen worden. Daarnaast vreest u ook de taliban. Zo vreest u dat ze u zullen aanzien als een christen en verwijten dat u uw religie, de islam, hebt verlaten omdat u naar Europa bent gegaan. Hiervoor zal u gestraft, mogelijks vermoord worden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees dat Da'esh u zal dwingen om bij hen aan te sluiten (Dienst Vreemdelingenzaken [hierna DVZ], vragenlijst CGVS, vraag 3.4 en Notities Persoonlijk Onderhoud [hierna NPO], p. 31). Ook vreest u dat Da'esh u zal verdenken uw religie, de islam, te hebben opgegeven (NPO, p. 10). Daarnaast vreest u dat de taliban u zullen aanzien als een christen en u zullen verwijten dat u uw religie hebt verlaten, dit alles omdat u naar Europa bent vertrokken. Ze zullen u hiervoor straffen of doden (NPO, p. 11 en 29). U bent er evenwel niet in geslaagd deze vrees aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk (d.d. 3/7/2021) liet noteren dat u [K.O.] heet. Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS of u ooit andere namen, schuilnamen of aliassen had gebruikt, antwoordde u ontkennend (NPO, p. 3). Ook verklaarde u in Oostenrijk dezelfde naam en voornaam te hebben gegeven als in België (NPO, p. 9). Geconfronteerd vervolgens met deze informatie, bleef u erbij dezelfde naam te hebben gebruikt (NPO, p. 10). Het louter ontkennen van eerdere

verklaringen zet uw bedrieglijke handelswijze niet recht en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. In dit verband bleek u ook over uw leeftijd geen klare wijn te willen schenken. Vooreerst liet u in Oostenrijk noteren dat u geboren was op 1 januari 2006. In België verklaarde u op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 19 juli 2021, 16 jaar oud te zijn (geboren op 31 januari 2005). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u op 5 augustus 2021 een minimum leeftijd werd toegekend van 23 jaar, waarbij deze waarschijnlijk nog hoger lag - kon u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Hiermee geconfronteerd bleef u erbij 16 jaar oud te zijn geweest op het ogenblik van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België (NPO, p. 30). Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerswil van de medewerkingsplicht. Dit ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. In dit verband legde u een kopie neer van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) die uw vermeende identiteit en leeftijd zou kunnen staven (NPO, p. 8). Het is dan ook bijster absurd dat na de vertaling van dit document, dat aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat deze taskara behoort tot een persoon genaamd 'Irfan', hetgeen niet overeenkomt met uw identiteitsgegevens. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten. Gelet op bovenstaande vaststellingen is uw identiteit derhalve niet aangetoond. Hierdoor kan ook aan de oprechtheid van uw asielmotieven ernstig getwijfeld worden. Tot slot verklaarde u in 2020 uit Afghanistan te zijn vertrokken en minder dan vijf maanden onderweg te zijn geweest naar België (NPO, p. 8 en 9). Dit kan niet kloppen aangezien u bij het indienen van uw verzoek liet noteren op 18 juli 2021 in België aangekomen te zijn (bijlage 26, administratief dossier).

Uw verklaringen wat betreft uw problemen in Afghanistan kunnen evenmin overtuigen.

Vooreerst bleken uw opeenvolgende verklaringen over de oorsprong van uw problemen met Da'esh op de DVZ en het Commissariaat-generaal tegenstrijdig en inconsistent. Immers op de DVZ beweerde u dat uw vader door de overheid gevraagd werd om vrouwen en kinderen van Da'esh te vervoeren naar het districtshuis (DVZ, fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 19/07/2021, p.3). Vervolgens verklaarde u op de DVZ (d.d. 1/12/2021) dat uw vader op vraag van het Afghaans Nationaal Leger gevraagd werd om een familie die banden had met Da'esh te vervoeren naar het districtscentrum (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal luidde uw relaas in dit verband evenwel anders. Zo verklaarde u ditmaal dat uw vader aan een politiecontrolepost door de politie werd gevraagd om twee strijders van Da'esh te vervoeren naar het districtshuis (NPO, p. 10 tem 14). Geconfronteerd vervolgens met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband afgelegd, gaf u geen afdoende verklaring hiervoor. U bleef immers bij uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, ontkende dit zo gezegd te hebben op de DVZ en meende dat ze bij de DVZ waarschijnlijk niet hadden verstaan wat u tegen hen had verteld (NPO, p. 30 en 31). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze toch wel flagrante tegenstrijdigheid. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u uw verklaringen afgelegd op de DVZ in het kader van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen en dat u daar in het kort alle essentiële elementen hebt kunnen aangeven in verband met uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 3).

Voorts dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt bij het door u aangehaalde problematiek met Da'esh en uw kennis in dit verband, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit haalt. Zo verklaarde u dat Da'esh actief was in uw regio, ze overal aanwezig waren en bijna iedereen er tot Da'esh behoorde (NPO, p. 28 en 29). In de door u geschetste context is het opmerkelijk dat uw kennis over Da'esh onbestaande bleek te zijn. Zo wist u niet wie van Da'esh actief was in uw regio noch wat Da'esh in uw regio deed (NPO, p. 29). Daarnaast verklaarde u dat uw vader twee leden van Da'esh moest vervoeren naar het districtshuis, leden van Da'esh de volgende nacht uw huis binnenvielen, hierbij uw vader meenamen en vervolgens meermaals langskwamen omdat ze u wilden rekruteren, wat ook aanleiding gaf tot uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 10 en 19). Gezien de ernst van bovenstaande geschetste context, is het opmerkelijk dat u niet wist hoe en welke leden van Da'esh door de politie werden gearresteerd en vervolgens door uw vader naar het districtshuis moesten worden vervoerd en u ook nooit enige stappen hebt ondernomen om dergelijke informatie te achterhalen door de lokale autoriteiten, uw dorpshef of uw familie hierover te bevragen (NPO, p. 13 tem. 18). Uw moeder ging immers aangifte doen bij de autoriteiten naar aanleiding van de ontvoering van uw vader, alsook werd uw dorpshef hierover geïnformeerd (NPO, p. 17 en 18). Verwacht mag worden dat jullie via die weg aan bijkomende informatie in dit verband konden geraken. Hetzelfde geldt voor de leden van Da'esh die uw woning binnenvielen en uw vader ontvoerden. U wist evenmin vanwaar ze kwamen, tot welke Da'esh groep ze behoorden of waar ze gestationeerd en actief waren (NPO, p. 14 tem 16). In dit verband bleek ook uw kennis over de leden van Da'esh leden die u persoonlijk

viseerden onbestaande. U wist ook hier niet wie van Da'esh u wou rekruteren, vanwaar ze kwamen, tot welke groep van Da'esh ze behoorden of wie hun leider was (NPO, p. 19, 22 en 27). Verwacht mag worden dat u over bovenstaande meer informatie kan geven, temeer u tot op heden wekelijks contact hebt met uw familie in Afghanistan (NPO, p. 6). Dat u geheel niets kan zeggen over de identiteit van de leden van Da'esh die u en uw familieleden viseerden en ook geen inspanningen hiertoe bij uw familie hebt ondernomen (NPO, p. 27), ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw relaas.

In dit verband legde u ook inconsistente verklaringen af over de verblijfplaats van u en uw familie in Afghanistan na de ontvoering van uw vader.

Zo verklaarde u initieel tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat Da'esh uw vader ontvoerde en ze vervolgens 22 dagen later bij u thuis langskwamen op zoek naar u (NPO, p. 16 t.e.m. 18). In dit verband meermaals gevraagd wat u en uw familie gedurende die tweeëntwintig dagen deden, verklaarde u dat jullie bezorgd waren om uw vader, de autoriteiten over zijn verdwijning inlichtten, maar verder niets deden (NPO, p. 17). Vervolgens kwamen Da'esh een eerste keer dus bij u thuis langs om u te rekruteren en ongeveer drie dagen later verhuisde u naar de oom van uw moeder, [M.H.], die dertig minuten verder woonde (NPO, p. 16 t.e.m. 23). In tegenstrijd met voorgaande verklaarde u evenwel later tijdens ditzelfde onderhoud tien dagen na de ontvoering van uw vader samen met uw gezin te zijn verhuisd naar het huis van de oom van uw moeder genaamd [S.H.] (NPO, p. 24). Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen in dit verband, bleef u erbij tien dagen na de ontvoering van uw vader naar [S.H.] te zijn verhuisd (NPO, p. 25). Hierbij verklaarde u dat [S.H.] in hetzelfde dorp woonde, ongeveer tien tot vijftien minuten verder en dat daar de bezoeken van Da'esh plaatsvonden (NPO, p.25). Vervolgens gevraagd waar u was toen Da'esh u kwamen zoeken, verklaarde u dat u zich toen in het huis van [M.H.] bevond (NPO, p. 26). Verwacht mag worden dat u hierover consistente verklaringen aflegt. Bovenstaande ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het Commissariaat-generaal stelt verder vast dat uw verklaringen aangaande het gedrag dat Da'esh en uzelf gesteld zouden hebben weinig aannemelijk is, gelet op de door u geschetste context. Zo is het bizar dat Da'esh uw vader ervan beschuldigde gelinkt te zijn aan de politie en hem vervolgens ontvoerden, om nadien zijn zoon, u, te willen rekruteren (NPO, p. 16), temeer u zelf verklaarde dat er nooit andere dorpelingen zijn geweest waarbij leden van Da'esh thuis langskwam en u niet op de hoogte bent van het feit of ze ooit andere dorpelingen van u hebben gerekruteerd (NPO, p. 19). Bovendien wist u niet waarom Da'esh u viseerde (NPO, p. 26). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat leden Da'esh bij u thuis langskwamen, liet weten dat ze u wilden rekruteren en hierbij aangaven dat later zouden terugkomen (NPO, p. 19 en 20). Hierdoor riskeerden ze namelijk dat u zou vluchten. In dit verband is het ook opmerkelijk dat u na het eerste bezoek van Da'esh, waarbij ze meedeelden u te willen rekruteren en te zullen terugkeren, nog twee jaar in Afghanistan bleef wonen en pas na het vierde of vijfde bezoek van leden van Da'esh op zoek naar u besloot het land te verlaten (NPO, p. 20 en 21). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u naast de kwestie (NPO, p. 25). Dit door u gestelde gedrag komt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast bleek ook uw kennis over de bezoeken van Da'esh voor en na uw vertrek uit Afghanistan ondermaats. Zo kon u weinig vertellen over de bezoeken van Da'esh toen u nog in Afghanistan was en verklaarde u dat uw moeder u niets vertelde hierover omdat u niet oud genoeg was en ze niet met u praatte over deze kwestie omdat ze dacht dat u bang zou worden (NPO, p. 21). Daarnaast hebt u ook geen moeite gedaan om hierover later meer te weten te komen (NPO, p. 21). Vervolgens gevraagd om gedetailleerde informatie te geven over de vier bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, verklaarde u geen informatie hierover te hebben. Uw moeder verschaftte u ook hierover geen details (NPO, p. 26). Daarnaast bleek ook uw kennis over identiteit van deze personen die naar u kwamen vragen, onbestaande. U vroeg hier ook niet naar (NPO, p. 27). Verwacht mag worden dat u zich over bovenstaande terdege heeft geïnformeerd en meer informatie in dit verband kan verschaffen, temeer u tot op heden nog wekelijks in contact bent met uw familie in Afghanistan bevindt (NPO, p. 6).

Tenslotte verklaarde u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omdat ze u, door uw vertrek naar Europa, zullen aanzien als christen en u daarom zullen straffen of vermoorden (NPO, p. 11, 29 en 30). U beperkt zich in deze echter tot een blote bewering en toont evenwel op geen enkele manier in concreto aan dat uw verblijf in Europa sinds ongeveer 2021 van u een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de taliban u zouden percipiëren als een christen die ze meteen zullen straffen of vermoorden.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat de vermeende ontvoering van uw vader en uw eigen vermeende problemen met Da'esh bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens Da'esh en de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shinwar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p.3). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 19 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat uit verzoekers beschouwingen niet kan worden afgeleid dat verweerder enige bepaling van de artikelen 48/2 of 48/5 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

4.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder de bestreden beslissing deugdelijk heeft voorbereid, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.4. Verzoeker houdt, met zijn grief dat de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden miskend, in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende, op 19 juli 2021, aangaf zestien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 5 augustus 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker op dat ogenblik *"een leeftijd [had] van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger"*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit.

Dat verzoeker er niet voor terugschrikt valse verklaringen af te leggen, blijkt ook uit het feit dat hij in Oostenrijk is gekend als iemand met een andere naam en geboortedatum. Verzoekers betoog dat in de kopie van de taskara die hij aanbracht zijn familienaam niet staat vermeld, maar wel zijn voornaam en die van zijn vader, kan niet verantwoorden dat hij in Oostenrijk is gekend met een andere geboortedatum dan in België. Zijn uiteenzetting dat hij de autoriteiten nooit wenste te misleiden en dat hij daarom in België een kopie van zijn taskara neerlegde is niet overtuigend en hij toont hiermee ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat *"deze taskara behoort tot een persoon genaamd 'Irfan'."* Aangezien de persoon die staat afgebeeld op de taskara een jong kind is en verzoeker een volwassen persoon is laat dit document ook geenszins toe te oordelen dat dit stuk op hem betrekking heeft. De precieze identiteit van verzoeker staat bijgevolg, zoals verweerder correct opmerkte, niet vast.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België tal van Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en in één van deze landen (Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een indicatie dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden in Afghanistan omdat leden van de Islamitische Staat Khorasan Provincie (hierna: de ISKP) zijn vader ervan verdenken te hebben samengewerkt met de voormalige overheid, omdat hij zelf weigerde zich door deze groepering te laten rekruteren en omdat de taliban hem, na zijn verblijf in Europa, als een christen zullen beschouwen.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij problemen met de leden van de ISKP kan krijgen omdat zijn vader, op vraag van de toenmalige overheid, gevangen strijders van deze organisatie met zijn taxi naar een districtshuis vervoerde, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hieromtrent incoherente verklaringen aflegde. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 december 2021 stelde hij dat zijn vader, hiertoe gevorderd door het Afghaans nationaal leger, een familie die banden had met de ISKP diende te vervoeren. Ook tijdens het eerdere gehoor bij de Dienst Voogdij, op 19 juli 2021, sprak verzoeker over *"vrouwen en kinderen"* van leden van de ISKP die naar een districtshuis moesten worden vervoerd. Tijdens zijn gehoor bij verweerder stelde verzoeker evenwel dat de politie strijders van de ISKP had gearresteerd en zijn vader verzocht om deze over te brengen naar het districtshuis. De door verzoeker ondertekende

verklaringen zijn dus verschillend, zowel wat betreft de instantie die zijn vader om medewerking verzocht (het leger of de politie) als inzake de personen die dienden te worden vervoerd (een familie of strijders). Verweerder kon daarom in redelijkheid oordelen dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers bewering dat de verklaringen die hij aflegde bij verweerder – dat zijn vader strijders diende over te brengen naar het districtshuis – correct zijn doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij eerst, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, andere verklaringen aflegde en dat hij het verslag waarin deze verklaringen zijn opgenomen voor akkoord ondertekende. Zijn verklaringen zijn dus niet eensluidend.

Verzoekers toelichting dat het te verantwoorden valt dat hij de identiteit van de strijders die zijn vader diende te vervoeren niet kent is, nu het niet geloofwaardig is dat zijn vader leden van de ISKP moest overbrengen naar een districtshuis, irrelevant. Het is ook niet aannemelijk dat overheidsdiensten een burger zouden vragen om in te staan voor het vervoer van gearresteerde strijders.

Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoekers vader, hiertoe gevorderd door de voormalige overheid, leden of verwanten van leden van de ISKP diende over te brengen naar een districtshuis, dan nog kan niet worden ingezien waarom leden van deze groepering verzoeker hiervoor zouden viseren. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde nog tal van verwanten in Afghanistan te hebben die geen problemen ondervinden (cf. gehoorverslag CGVS van 2 december 2022, blz. 6). Verzoeker zelf stelde ook uitdrukkelijk dat hij, nadat zijn vader, hiervoor gevorderd door de toenmalige overheid, gearresteerde leden of verwanten van leden van de ISKP vervoerde, nog twee jaar in Afghanistan bleef (cf. gehoorverslag CGVS van 2 december 2022, blz. 12). Indien hij werkelijk gevaar zou lopen ingevolge de activiteiten van zijn vader dan mag worden aangenomen dat hij vroeger zou zijn gevlucht.

Het is voorts ook totaal niet aannemelijk dat leden van de ISKP verzoekers vader zouden beschuldigen van collaboratie en ter zelfder tijd zouden pogen om verzoeker zelf te rekruteren. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat dit *“misschien niet logisch blijkt”*.

Verzoekers relaas aangaande zijn problemen met de ISKP is ongeloofwaardig.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de door verweerder aangebrachte verslagen blijkt dat de mogelijkheden van de ISKP om in de provincie Nangarhar nog op te treden, sedert de machtsovername door de taliban, sterk verminderd zijn (EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 98).

Verzoeker stelt nog bijkomend dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij vreest dat hij door de taliban, na zijn verblijf in Europa, als een ongelovige of als verwesterd zal worden gepercipieerd.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44 - 46).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren, opgroeide en werkte in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij naar een madrassa ging, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin streng religieuze groeperingen, reeds voor zijn vertrek, konden opereren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet, dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbepalingen – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem

een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel heeft miskend.

4.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn verblijf en activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaar-wegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hij gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat de machtsovername door de taliban invloed heeft gehad op de beschikbaarheid van bronnenmateriaal en dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of dat de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel werd miskend.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK